

заслужватъ никаква похвала, а повече осъждение. За таквато прѣмъдрій Соломонъ казва: **Наказвай слыа, прииметъ безчестіе...** обличеніе во нечестивомъ раны смъ. **Необличай злухъ, да не возненавидатъ тебе: обличай прѣмъдра, и возлюбитъ тѣ.** Но напхтѣ са случава щото и такovitѣ неволно да познаятъ своитѣ погрѣшки и да си ги поправятъ.

Нека да прикажемъ тукъ нѣколко таквизъ примѣри за хора, на които упашкитѣ били искривени и други имъ ги поправили.

Въ единъ голѣмъ градъ имаше нѣкои си царски голѣмецъ, който походвалъ у едно кавене, дѣто сѣдѣше сѣ при сѣнджчето на каведжія. Тойзи голѣмецъ бѣше са настѣрвилъ да краде пари изъ сѣнджчето, като са облѣгвалъ до него; той чякалъ кога са заглѣда каведжіи на нѣкѣдѣ и полегичка брѣква, та заграбялъ по колкото пари влѣзали въ ржката му. Нѣкой и други пхтъ каведжіи го сѣглѣдвалъ, но несмѣяше да му рече нищо—на такъвъ голѣмецъ кой смѣе да каже: „стой; ти крадешъ?“—Веднѣжъ каведжіи намишли да му направи една игра. Той намѣри единъ *капанъ*, съ когото ловяхъ голѣми плѣхове (мишки) и го нагласява у сѣнджчето. Голѣмецътъ пакъ доде и сѣдна тамъ до сѣнджчето; той изварди и, дебнишкомъ, брѣкна да земе отъ паритѣ, но, тракъ! ржката му са улавя у *капана*. Сега не прилѣга и да стане оттамъ. Вразуменъ, покрива си ржката съ скута на връхната си дреха, стой и потая са до като излѣзохъ всичкитѣ хора. Тогава повика на каведжіи, комуто рече: „азъ щѣ ти дамъ каквото искашь, само ми отпусти ржката; недѣи ма засрамя, че земи отъ мене колкото ти трѣбва злато; това, щото азъ вършахъ, не е отъ нѣмане и сиромашія да са лакомъж за чюдото, но на ли пуста ржка са научила? Ето тѣзи ржка днесъ ти отучавашъ!“ **творай зло, ввалитса въ не, и непознаетъ отъ кѣдѣ приидетъ смъ** (Сираховъ чл. 1).